

15.10.87

אחר הצהריים בחודש אוקטובר הבנות אוספות "דברים טובים", פירות ושתייה קרה, עולות על האופניים ויוצאות לעבר הפלחה.

מרהוק, מזהות במרחב הלבן העצום את מפלצות הענק הירוקות הנעות באטיות ובולעות לתוכן את הלובר. עתה נותר רק לגלות באיזו מהן הוא יושב. לא קשה לראות את הכתום בתוך הלבן והירוק.

הבנות מתקדמות קצת לעבר השורה שבה ניל נמצא ומחכות שיגיע. ניל מגיע לקצה השורה, מחייך כתמיד ומקבל בשמחה את המאכלים שהבנות הביאו. קצת מקשקשים ואז עולים לקטפת של ניל לסיבוב. במיומנות מקסימה ידיו הקטנות בעלות הציפניים הכסוסות, מסובבות את המפלצת הענקית אל השורה הבאה והמכונה ממשיכה באיטיות לבלוע את הכותנה. הבנות מתעניינות, וכל שאלה מקבלת תשובה והסברים סבלניים וביישניים מניל. לפתע ניל עוצר. אף אחת מהבנות לא שמה לב, רק עינו המיומנת של ניל הבחינה באבן המוסתרת בתוך הצמחייה הסבוכה. הוא יורד מהקטפת, מזיז את האבן מהשורה, עולה חזרה וממשיכים..... מסתובבים לשורה חדשה וחוזרים לעבר האופניים כשכל "הסיוור" מלווה בבדיחות והערות ציניות מצידו של ניל שמתקבלות אצל הבנות בצחוקים מתגלגלים, ונדמה שהתא הצר של הקטפת מלא באושר ובקולות הצחוק המתפזרים ברוח במרחבי השדה.

הקטפת הגיעה לסוף השורה. ניל עוצר אותה והבנות קופצות החוצה, זורקות כמה קריאות פרידה אחרונות, צוחקות מהבדיחות האחרונות ומנפנות לשלום. עולות על האופניים וחוזרות למשק כשבלב אותה הרגשה שחשים תמיד בעונת קטיפת הכותנה, יחד עם אהבה והערצה לילד שלנו שקוטף "כמו הגדולים", לבקיאותו ולמיומנות שבה הוא עובד בכותנה כאילו אין דבר בה שאינו יודע עליו ומבין אותו.

ניל עבד בשדה כמו הגדולים, חלפו עונות קטיפת והוא התגייס לצבא כמו הגדולים ולחם, כמו הגדולים ניל גם נלקח מאיתנו. אך עיניו המחייכות והילד העליז שבו לא נלקחו. נשארה לנו תמונה צבעונית וכל-כך נכונה:

המרחק של השדה,
הלבן של הכותנה,
החום של האדמה

הירוק של המכונות הגדולות
ובתוכם נבלע הכתום של ניל בכחול המלוכלך של בגדי העבודה.
ויישארו איתנו הזכרונות. אותם זכרונות שכל בן כיתה נושא בליבו
וכשיושבים בחדר עם התה והמוסיקה הם שבים ומעלים חיוך. כמו היינו כל
אחד מסך, עליו מוקרן פרק מסרט חיינו המשותפים איתך.

לעולם לא נשכח את ניל
ונתגעגע אליו

דניאלה

